

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. Z.,**
právně zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2023, č. j. KrÚ 2282/2023/ODSH/3,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 31. 5. 2022, č. j. Hl 27356/2022/ODP, jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, a to tak, že jeho námitky byly zamítnuty podle § 123a - §123f zákona č. 361/2000 Sb. o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Z vlastní rozhodovací činnosti podepsaného soudu vyplývá, že tentýž právní zástupce zastupuje v obdobných věcech u zdejšího soudu, přičemž uvádí v žalobě v podstatě typizované námitky, které neustále „dokola“ opakuje (srov. např. ve věcech sp. zn. 52 A 46/2019, 52 A 44/2017, 52 A 77/2021 atd.). V předmětné žalobě, jako v případě předchozích stejně koncipovaných žalob uvádí tradičně v podstatě dva žalobní body, které obsahují naprosto shodná tvrzení, respektive stejné námitky a stejnou argumentaci, přičemž až v závěru druhého žalobního bodu se žalobce zabývá údajnými nedostatky pokutových bloků a domáhá se zrušení žalovaného rozhodnutí. Tyto dva žalobní body označuje stejným způsobem, a to „a) *nerespektování odvolacích důvodů*“ a za „b) *nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“. V prvním žalobním bodě, jako obvykle, argumentuje rozhodnutími správních orgánů v obdobných věcech, když na tato rozhodnutí odkazuje a zdůrazňuje zásadu legitimního očekávání. V druhém žalobním bodu (za b) tvrdí nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů žalobce, respektive jeho právní zástupce za žalobce, jako obvykle tvrdí, že oznámení věcně příslušných oddělení policie o spáchaných přestupcích nemůže být dostatečným podkladem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru, či možná zvlé orgánů veřejné moci. K tomu uvedl několik případů, například, že nestačí pouze popis případného přestupku, který je popsán pouze slovy „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP*“ a jiné. Poté uvedl konkrétní „výtky“ u jednotlivých pokutových bloků, a to u pokutového bloku ze dne 7. 2. 2022, ze dne 24. 9. 2021 a ze dne 19. 7. 2021. V těchto výtkách opakuje tvrzení o tom, že je uvedeno chybné datum narození účastníka, je uvedena nečitelná právní kvalifikace, je uvedeno chybné datum (např. že namísto 7. 2. 2022 bylo uvedeno 2. 2. 2022), nebyla přesně „zajištěna“ osoba přestupce, údaje jsou nečitelné, ověření totožnosti není dostačující. V kolonce popisující místo, dobu a jednání není přesně „zajištěna“ doba spáchání přestupku, není uvedeno stanovené místo spáchání přestupku, název obce není úplný, rovněž právní kvalifikace je zapsaná ve zkratkovitém zápisu, kdy z tohoto není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se jedná, v kolonce označující formu zavinění není přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti, v kolonce udávající výši finanční sankce není zcela zřetelná výše uložené sankce, nebo zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno. Z výše uvedených tvrzení žalobce vyvodil nezpůsobilost pokutových bloků, které nemohou být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Žalobce na základě těchto „výtek“ se v žalobě „domáhá“, aby soud se zabýval otázkou, zda jednotlivá rozhodnutí o přestupcích byla způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

5. Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, dále jen „zákon o silničním provozu“). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, náleží Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008 - 44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č.j. 52 Ca 10/2009 - 78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008 - 44). Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č.j. 1 As 41/2010 - 106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č.j. 1 As 41/2010 - 106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010 - 76).
6. Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního

řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, to tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, č.j. 3 As 19/2011 - 74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 5 As 118/2011 - 107, a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostacích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsáního jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010 - 81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014-39). Podstatné je, že „namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As

127/2014 - 39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba „v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014 - 39). Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010 - 81).

7. Správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008 - 44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývající z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaných pod č. 2145/2010 Sb. NSS, a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1 As 1/2015 - 33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem, a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena žádná taková námitka, která by mohla být jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.
8. Námitky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou pokutových bloků míří proti jejich obsahu, čili žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr vyplývající z konstantní judikatury, tj. že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů do registru řidičů (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008 - 44). Tyto jeho námitky směřující konkrétně proti pokutovým blokům výše zmíněným nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.
9. Námitky žalobce se týkají zejména formálních a obsahových náležitostí zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu NSS, ze které lze dovodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As

127/2014 - 39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplývá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání ve zkratce (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy žalobce jako přestupce by nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Je třeba totiž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010 - 81). Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace. Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odepřít, tj. práva na zahájení správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č.j. 6 As 49/2003 - 46). Toto své právo však nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě výše uvedené podklady, oznámení o spáchaných přestupcích, neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků, přičemž ani námitky žalobce takové pochybnosti vzbudit nemohly.

10. V projednávané věci nebyl správní orgán povinen vyžadovat v řízení další podklady nutné pro vydání rozhodnutí, než které si vyžádal, tedy plně postačovaly k vydání rozhodnutí podklady zahrnující oznámení o uložení blokových pokut. Z podkladů žalovaného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dosáhl celkem 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče na základě 4 záznamů, které konkretizoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí následujícím způsobem:

„Dne 1. 10. 2020 byly účastníku zaznamenány 3 body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

2. Dne 19. 7. 2021 byly účastníku zaznamenány 4 body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 22 odst. 4 zákona o silničním provozu se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích a nedal na křižovatce přednost v jízdě jinému vozidlu.

3. Dne 24. 9. 2021 byly účastníku zaznamenány 3 body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

4. Dne 7. 2. 2022 byly účastníku zaznamenány 3 body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.“

11. Z těchto skutečností tak vyplývá, že předmětné záznamy v bodovém hodnocení řidiče, tedy žalobce, byly provedeny správně a v souladu se zákonem, když všechny přestupky byly dostatečným způsobem specifikovány a byly uvedeny v podkladech pro vydání žalovaného rozhodnutí všechny potřebné údaje. Z těchto podkladů (zejména oznámení o uložení pokut) vyplývá, že tyto záznamy byly provedeny správně a v souladu se zákonem.
12. V neposlední řadě je nutné zástupci žalobce a žalobci připomenout část rozhodnutí, kterou v žalobě žalobce ani nenapadl, která se týká jednotlivých námitek proti přestupkovým blokům uplatněných opakovaně v žalobě a předtím i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zde žalovaný konstatoval, že zástupce žalobce je již znám i v rozhodovací praxi NSS podáváním obsahově shodných žalob, v nichž uvádí tzv. typizované námitky, což vyjádřil i NSS ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 123/2019 - 51, když uvedl následující skutečnosti: „NSS předesílá, že zástupce stěžovatele podává v celé řadě obdobných případů, v nichž zastupuje jiné stěžovatele, kteří rovněž nasbírali 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, téměř navlas stejné kasační stížnosti (nedávno např. ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 1 As 366/2018, 1 As 367/2018, 3 As 49/2019; též viz desítky dalších předcházejících kauz). NSS při projednání této kasační stížnosti vycházel zejména z této početní prejudikatury. Přitom pokládá za zbytečné, aby podrobně po několikáté v téměř stejných případech vysvětloval totéž; i proto, co do posouzení věcných otázek, odkazuje stěžovatele na poměrně košaté odůvodnění rozhodnutí v jiné velmi podobné kauze (rozsudek ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).“ Stejnou praxi zástupce žalobce „předvádí“ v řízení před správními orgány a poté před krajskými soudy, jak je zdejšímu soudu známo z rozhodovací praxe, například ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 46/2019, 52 A 44/2017, 52 A 99/2019, 52 A 40/2021 atd. Stejně, jak výše již krajský soud uvedl a citoval z rozhodovací praxe NSS, tak i ve správních řízeních a posléze v soudních řízeních i u zdejšího krajského soudu stále „dokola“ uvádí žalobce typizované námitky, kdy „kopíruje“ v podstatě námitky směřující proti jednotlivým pokutovým blokům, aniž by ze spisu vyplývalo, že by jako zmocněnec žalobce se alespoň seznámil se spisovým materiálem, tedy namítá tytéž skutečnosti bez ohledu na to, co je na konkrétních blocích uvedeno. A k tomu přílehavě žalovaný citoval z rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 30 A 74/2019 - 68, ze dne 30. 6. 2021: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44 jasně řekl v obdobné věci, v níž vystupuje právní zástupce žalobce, že bez dalšího lze obecně vymezené námitky proti náležitostem pokutového bloku hodnotit jako paušální, typizované a tudíž a priori nevěrohodné. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dodal, že nelze za této situace trvat na tom, aby si správní orgán všechny bloky vyžádal a zkontroloval, to by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, kterým však není. Námitky v tam řešené věci žalobce formuloval stejně, jako v žalobě krajského soudu. Stejně závěry lze dovodit i z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74. Podle něj ne každé zpochybnění údajů v Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně jen od případu, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Kromě tvrzení

řidiče totiž správní orgán posuzuje i kvalitu Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34). Žalobce se mylně domnívá, že v řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů je automatickou povinností správního orgánu vyžádat si jednotlivé pokutové bloky a přezkoumávat je. Není tomu tak. Tato povinnost vzniká správnímu orgánu pouze v případě, kdy námitky řidiče jsou dostatečně konkrétní a určité – důvodně tak vzniká pochybnost, že podklad (pokutový blok) pro zápis bodů je skutečně vadný, nebo zápis samotný je v nepořádku.“

13. Výše uvedené skutečnosti, uvedené v žalovaném rozhodnutí, které vyvracejí názor žalobce uvedený i v žalobě, že tedy správní orgán by si měl vyžádat všechny pokutové bloky a přezkoumávat je a že by to snad dokonce měl dělat i krajský soud, nenapadl žádnou konkrétní věcnou námitkou a krajský soud není povinen proti žalobcem nenapadeným skutečnostem a jím nezpochybněné argumentaci obsažené v žalovaném rozhodnutí vyhledávat za žalobce námitky proti těmto skutečnostem a argumentaci proti žalovanému rozhodnutí, neboť krajský soud přezkoumává žalovaného rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby, přičemž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Krajský soud tedy uzavřel, že v daném případě nebyl správní orgán, a ani soud povinen přezkoumávat jednotlivé pokutové bloky, přičemž v případě předmětné žaloby se jedná o tzv. typizované námitky, které zástupce žalobce v obdobných případech v podstatě „kopíruje“ do žalob a do odvolání proti rozhodnutím správních orgánů I. stupně, aniž by se seznámil s jednotlivými pokutovými bloky a se správním spisem, v takovém případě se podle názoru krajského soudu jedná o tzv. zneužití práva, které nepodléhá právní ochraně, zástupce žalobce z konstantní soudní judikatury NSS (srov. viz výše) musel již opakovaně seznat, že s takovými námitkami nemůže v daném soudním řízení uspět, a že se v podstatě jedná pouze o účelovou žalobu. Přes tyto skutečnosti zástupce žalobce neustále *„jako na běžícím páse“* stále dokola podává kopírovaná podání, tj. odvolání a žaloby, v nichž se domáhá přezkumu jednotlivých pokutových bloků, na což automaticky bez dalšího nevzniká žalobcům jako přestupcům žádný právní nárok. Stejně závěry se vztahují i k další opakované námitce, která se týká různé praxe správních orgánů [bod II. písm. a) žaloby].
14. Na závěru o nedůvodnosti a účelovosti žaloby nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí jiných správních orgánů), obsažené i v odvolání, přičemž se jím žalovaný zabýval i v žalovaném rozhodnutí.
15. Avšak i kdyby se vůbec s touto námitkou obsaženou v odvolání, tj. poukazem na jinou rozhodovací praxi, žalovaný nezabýval, tak by to nezpůsobilo automaticky bez dalšího nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008 - 13). Námitku lze totiž

vypořádat i tak, že správní orgán může uvést v rozhodnutí odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní, a tím, minimálně implicitně, námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost (srov. výše uvedený rozsudek NSS, který lze stáhnout i na rozhodovací praxi správních orgánů). Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že „*odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky*“ je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ads 88/2006 - 132). Správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala výklad zákona prováděný soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ab absurdo). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č.j. 2 As 7/2005 - 86 (a následně i v dalších rozhodnutích, za všechny srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č.j. 1 As 46/2012 - 87), uvedl, že „*účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem)*“.

16. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 3. října 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předsedu senátu